

ere stillede til 2den Behandling af „Forslag til Lov om en Tillægsbevilling til Finantsloven for 1851—52.

Efter Dagsordenen gaae vi derefter over til eneſte Behandling af „Forslag til Lov om Lovbæf. Lønning“, i Genhold til den af det nedſatte Fællesudvalg afgivne Betænkning, ſom findes i Anhang B Nr. 51*). Det vil erindres, at Forſkjellen med Henſyn til Thingenes Beſlutning beſtod i 2 Punkter, nemlig deels med Henſyn til Benævnelſen „Soldaſſiſtent“, og deels med Henſyn til Gageringen af endeel Soldinspecteurer og Soldcaſſerere. Af Fællesudvalget er der nu gjort Indſtillinger med Henſyn til diſſe Punkter, men hvad den førſte Indſtilling angaaer, hvilken gaar ud paa, at den i Folkethinget vedtagne Benævneſe „Soldaſſiſtent“ ſkal bevares, da vil den ſaaledes ikke give Anledning til nogen Afſtemning her i Thinget, hvad derimod den anden Indſtilling angaaer, hvorved der foreſlaaes en Anſættelſe af Lønningerne for de der opførte Soldinspecteurer og Soldcaſſerere, vil der, da Folkethinget ved den ſidſte Behandling af Lovforſlaget vedtog diſſe Lønninger opførte med 2,000 Rbd., være at bringe under Afſtemning, hvorvidt de 8 førſte anførte Embedsmænd ſkulle have 2200 Rbd. i Gage. Jeg ſkal ſaaledes ſætte dette Forſlag tillige med Loven i ſin Heelhed til Behandling. Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (David): Den ærede Forſmand har allerede gjort opmærksom paa Anledningen til Nedſættelſen af et Fællesudvalg og paa de Beſlutninger, hvortil man i dette er kommet; jeg ſkal derfor kun tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det Henſyn, der iſær gjorde ſig gjældende i Fællesudvalget. Dette var: Bigtigheden af, at denne Lov udkommer iaar, og af, at et nyt Lønningsreglement for Soldembedsmænd bliver indført, da det ellers ikke er muligt at forſkaffe de Claſſer af mindre Soldembedsmænd den Forbedring

i deres Stilling, hvortil de ſaa høilig trænge. I Overbetænkningen om Nødvendigheden og Bigtigheden heraf, har man fra begge Sider opgivet Noget af de ſtrange Fordringer, hvortil man ellers troede at have Anledning til at holde ſig; og man kunde ſaameget ſnarere gjøre dette, ſom det egentlig ikke var et Principſpørgsmaal, der her forelaae. Der er nemlig ogſaa ved Vedtagelſen af denne Lov her i Thinget allerede indrømmet, at der ſkal gives Embedsmænd, der henhøre til 2den Claſſe, ſom blive ſatte paa en Gage af 2,200 Rbd., og Spørgsmaalet er derfor kun, hvorvidt man finder det mere eller mindre rigtigt, at indbefatte flere eller færre Embedsmænd under denne Categori. Ligeſom flere af Fællesudvalgets Medlemmer troede, at alle de, der efter Lovforſlaget vare foreſlaaede til at ſættes paa en Gage af 2,200 Rbd., ſkulde beholde denne Gage, ſaaledes troede paa den anden Side andre Medlemmer af Fællesudvalget, at det var rigtigere, at de Alle tilſammen bleve ſatte paa 2,000 Rbd.; men da man, ſom ſagt, maatte forenes om Noget, ſom man kunde foreſlaae begge Thingene, og hvorpaa begge Thingene med Rimelighed turde antages at ville gaae ind, blev man ſtaaende ved at foreſlaae den høiere Gagering med Henſyn til de Steder, hvor man troede, at der talte meeſt derfor. Som ſaadanne maatte man anſee Odense, baade paa Grund af denne Kjøbſtads Bigtighed og den Indtægts Størrelſe, ſom indgaaer her, og dernæſt Heltſingør, paa Grund af de ſæregne Forhold, ſom her ere tilſtede, da de nævnte Embedsmænd deels maae leve paa et meget dyrt Opholdsſted, deels ikke kunne undgaae at ſættes i Claſſe med andre Embedsmænd, der paa Grund af de ſæregne Forhold, der finde Sted i Heltſingør, ere meget bedre lønne end ellers. Hvad de 4 jydſke Kjøbſtæder angaaer, hvorom der her er Tale, nemlig Aalborg, Aarhus, Horsens og Randers, kan det viſtnok ikke nægtes, at der ikke er nogen ſaa ſtor Forſkjellighed blandt dem, at der kunde anføres talende Grunde, hvorfor man ſnarere ſkulde ſætte Embedsmænd paa en høiere Lønning paa det ene end paa det andet Sted; men, ligeſom Aalborg og Aarhus i en meget lang Tid have været betydelige Soldſtæder,

*) Sagens foregaaende Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Nr. 367 Sp. 5843 ff.